

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνηος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 1 Αὐγούστου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 35

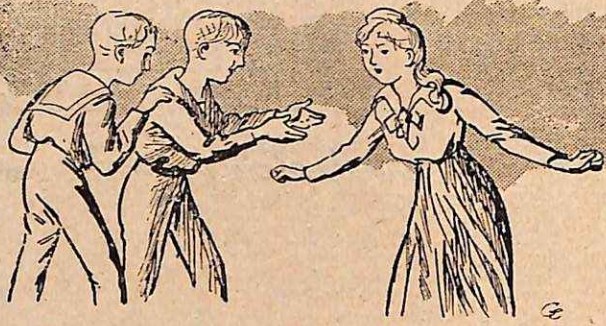
Ἡ ΜΙΚΡΗ ΑἴΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. DE KERANV

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
— Καλά! εἶπε. Θὰ κάνω ὑπομονή, μὰ πρέπει νὰ φανῇ κι' αὐτὴ γνωστικὴ.
— Τώρα μάλιστα πού ὁ τελωνοφύλακας ἄκουσε τ' ἁμάξι... Αὐτὸς κι' ὁ Μουριὲ δὲν πιστεύουν στὸ καροτσάκι τοῦ θανάτου. Εἶναι φοβεροὶ ἐχθροὶ μας.
— Στὸ τέλος, πιστεύω, θὰ μᾶς πιᾶσουν.
— Θὰ σᾶς ἐκδικηθῶ ἐγώ.
— Μπορεῖ... μὰ τότε θὴν' ἀργά.' Ἀπόψε, διατρέχουμε μεγάλον κίνδυνον.
— Πῆγε καλὰ ἢ δουλεῖα;
— Θαυμάσια.
— Βρήκατε τὸ μολυβένιο κουτί;
— Ὅ

«Η μικρή δεν άπατήθηκε.
— Φίλιππε!... Ροζέ!... φώναξε.
— Παρών! ούρλιασαν δυο φωνές.
— Μήπως είναι διακοπές τώρα;
— Μαθή... κοπή... όστρά... έξη-
γησης ο Ροζέ πού, βλέποντας τὰ μάτια
της ξαδέρφη του να γουρλώνουν, έκρινε
άναγκαίο να μεταφράση:
— Τό σχολείο έκλεισε εξαιτίας της
όστρακιάς.

Αφού έδωσε στη Σολάνζ αυτή την
άπαραίτητη εξήγηση, πήδησε έξω από

«Τό παραμυθό χρησίμευε για πρόφαση φιλονεικίας».

τ' άμάξι με τόν άδερφό του, ενώ πίσω
τους κατέθηκε πιδ ήσυχα ο κ. Σαρσέν.
— Θεϊε, τό καλυδάκι σας είναι έλεει-
νό, φώναξε ό άδιόρθωτος Ροζέ, αλλά ό
Φίλιππος βιάστηκε να τού πατήσει τό
πόδι.

Ο άσυλλόγιστος μικρός χαμήλωσε
με κάποια άμηχανία τό κεφάλι του και
πρόσθεσε μ' άλλον τόνο:

— Θεϊε μου, αυτό τό σπίτι μ' άρέ-
σει πολύ!

— Τόσο τό καλύτερο, μικρέ μου, ά-
ποκρίθηκε ό κ. Σαρσέν χαμογελώντας
καλόκαρδα.

Αίσθανόταν μιὰ άληθινά ζωηρή στοργή
για τ' ανήψια του, δυο όρφανά πού τὰ
είχε αναλάβει υπό την προστασία του
και πού ήθελε να τὰ κάνει αδελφια της
Σολάνζ.

Αλλ' ή χαϊδεμένη κόρη, πού ήταν
μεγάλη πια σάν πέθαναν οι γονείς τού
Φιλίππου και τού Ροζέ, μάντεψε έξαρ-
χής στους νεοφερμένους, δυο σοδαρούς
άντίπαλους της άυταρχικής έξουσίας της,
και γι' αυτό άρχισαν άναμεταξύ τους
άπ' την πρώτη στιγμή μικρές άψμα-
χίες. Μέσα στο σπίτι τού Σαρσέν, πού
παρίστανε τό Κράτος, ή Σολάνζ αντι-
προσώπευε την Απολύτη Μοναρχία κι
ό Φίλιππος κι' ό Ροζέ τή Δημοκρατία.

Έξυπνοι σά διαβολάκια, γεμάτοι κα-
λοσύνη μ' όλη την κακοκεφαλιά τους, οι
δυο γυμνασιόπαιδες είχαν κερδίσει τή
συμπάθεια όλων. Η μίς Βαρβάρα, όταν
άνησυχούσε για τό μέλλον της μαθή-
τριάς της, είχε την έλπίδα πώς τό κακό
πού της προξένησαν τὰ πατρικά χάρδια
θα μπορούσε να διορθωθί με τή συν-

τροφία των άνοιχτόκαρδων, ειλικρινών
και τίμιων αυτών παι

που δεν ήταν πολύ μακρό, κι' έτρεξα στην άλλη άκρη της φωλιάς για να φυλαχτώ. Ένω έτρεχα άκόμα, τὸ φουσίγγιο έσκασε. Πῶ, πῶ! τί κοσμοχαλασιά! Τί κρότος, τί καπνός, τί σεισμός! Η πέτρα έγινε θρύψαλα που τινάχτηκαν έξω σὲ μεγάλη απόσταση. Γκορεμίστηκε κι' ένα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ φωλιά μας. Απέξω, ξεροζωώθηκαν δυο-τρία δέντρα. Καί σὸ δάσος έγινε τέτοια φασαρία, πὸν γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ τὴ θυμῶνται τὰ ζῶα. Έτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀλαλιασμένα. Τετράποδα, πουλιά, ἐρπετά, έντομα, είχαν ἀναστατωθεῖ. Ὡς κι' ἡ κουκουβάγια ξύπνησε σὴν κουφάλια τοῦ δέντρου, κι' έβγαλε τὸ κεφάλι της μὲ κἀτι μάτια τόσα, γουρλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο...

(Ακολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένας αὐλικός, περαστικός ἀπὸ κά- ποιο χωριὸ τὴν ὥρα πὸν γινότανε γά-μος, σκέφθηκε πὼς θάτανε μὲ καλὴ εὐκαιρία νὰ μείνῃ καὶ μὲ τὴν καταδεχτι- κότητά του νὰ κερδίσῃ τίς καρδιὲς τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλιά.

Μπήκε σὴν ἐκκλησιὰ τὴν ὥρα πὸν ἄρχισε ἡ ἱεροτελεστία καὶ οἱ χωρικοί, μάνοιχτά τὰ προσευχητάρια τους, σιγο- φάλλανε τὰ σχετικὰ τροπάρια. Ἡ πα- ρουσία του κίνησε τὴν προσοχὴ ὧλων· σκυμμένοι πάντα στὰ βιβλία τους, τὸν κρυφακοιτάζανε θαυμάζοντας τὴ λαμπρὴ του στολή.

Θέλησε νὰ κοιτάξῃ σὸ προσευχητάρι κανενὸς ἀπ' τοὺς χωρικοὺς καὶ νὰ ψάλλῃ μαζί του, μὰ, ὅποιον ἐπλησίαζε, ἀπο- τραδιόταν μὲ φόβο καὶ σεβασμό, ἔτσι πὸν έγινε μὲ γενικὴ ἀναστάτωση γιὰτὶ μό- λης ἐκάθισε σὲ κανένα πάγκο, ὅσοι χω- ρικοὶ καθόνταν αὐτὸν γλιστρούσανε, ὅ- λοι μαζί, σὴν ἄλλῃ ἄκρῃ καὶ τέλος ἀ- δειάζαν τὸν πάγκο ὁλότελα, μόλις ἔ- κανε νὰ τοὺς πλησιάσῃ.

Τοῦτο τὸ γ

προσδληθής γι' αυτό. Μήπως προσεδλήθη;

«Ο ξένος γέλασε. Σκέφθηκε: «Πρέπει να γίνει κάποια μεγάλη μάχη, κι' αυτό το έκτακτο παιδί, που πέρνει το μαχικό μου δόντι του καρχαρία αλλά δεν πρίζεται ούτε σκάζει, μου λέγει να φωνάξω όλους τους μεγάλους άρχηγούς της Φυλής να τον βοηθήσουν. Είναι μεγάλος Άρχηγός, αλλοιώςτικά θα μ' είχε προσέξει.»

— Κοίταξε, είπε η Τάφφη, ζωγραφίζοντας δύσκολα, η μάλλον ξύνοντας: τώρα ζωγράφισα σένα, και έβαλα τη λόγχη που θέλει ο μπαμπάς μου, στο χέρι σου, για να σου θυμίζω ότι πρέπει να τη φέρεις. Τώρα θα σου δείξω πώς να βρής τη διεύθυνση του σπιτιού της μαμμάς μου. Πας, πας, ως που να βρής δυο δέντρα (αυτά είναι δέντρα) και έπειτα περνάς ένα λόφο (αυτό είναι λόφος) και έπειτα φθάνεις σ' ένα Βάλτο από Κάστωρες, γεμάτο τέτοιους. Δ' ν' έβαλα μέσα όλους τους κάστωρες, γιατί δεν μπορώ να ζωγραφίσω κάστωρες, αλλά ζωγράφισα τα κεφάλια τους, και αυτά βλέπεις όταν περνάς το Βάλτο. Ουμψου να μη πέσης μέσα. Έπειτα η σπηλιά μας είναι ακριβώς πίσω από το Βάλτο. Δεν είναι τόσο ψηλή, σαν τους λόφους, μα δεν μπορώ να ζωγραφίσω πράγματα μικρά. Αυτή έξω είναι η μαμμά μου. Είναι ωραία. Είναι η ωραιότερη μαμμά απ' όλες γίνηκαν ποτέ, αλλά δεν θα την πειράξω να ιδη ότι τη ζωγράφισα έτσι απλά. Θα χαρή που μπορώ να ζωγραφίσω. Τώρα, αν τύχη και ξεχάσης, ζωγράφισα τη λόγχη που θέλει ο μπαμπάς έξω από τη σπηλιά μας. Πραγματικά είναι μέσα. Άλλ' άμα δείξης τη ζωγραφιά στη μαμμά μου, θα σου τη δώσω. Την έκανα να κρατά ψηλά τα χέρια της, γιατί ξέρω πώς θα ευχαριστηθή να σε ιδη. Δεν είναι ωραία η ζωγραφιά; Και κατάλαβες καλά η να σου ξαναεξηγήσω;

«Ο ξένος κοίταξε την εικόνα και κούνησε το κεφάλι του. Είπε μέσα του: "Αν δεν ζητήσω τη φυλή αυτού του μεγάλου Άρχηγού να τον βοηθήσει, θα τον σκοτώσουν οι έχθροί του που έρχονται απ' όλα τα μέρη με λόγχες. Τώρα βλέπω γιατί ο Μεγάλος Άρχηγός έκανε πώς δεν με πρόσεξε! Φοβόταν μήν ήταν οι έχθροί του κρυμμένοι, στα χαμόδεντρα και έβλεπαν πώς μουδινε παραγγελία. Γι' αυτό γύρισε την πλάτη του και άφησε το σοφό και θαυμαστό παιδί να ζωγραφίσω την τρομερή εικόνα δείχνοντάς σε μένα τις δυσκολίες του. Θα πάω να φέρω βοήθεια γι' αυτόν από τη φυλή του. Δεν ρώτησε την Τάφφη ούτε για το δρόμο, αλλά ώρμησε μέσα στα χαμόδεντρα σαν άνεμος, με τη φλούδα της λεύκας στα χέρια του, και η Τάφφη κάθησε κάτω πολύ ευχαριστημένη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο Γεώργιος πλησίαζε τὰ δεκαπέντε του χρόνια. Είχε αναπτυχθεί απότομα απ' τὸ χλωμό κι' αδύνατο ἀγοράκι, είχε βγει ἕνα δεμένο καὶ γερό παληκάρι.

Τόσον καιρὸ τώρα ποὺ ταξίδευε μὲ τὴν «Ὠραία Νιφερναίτσα», εἶχε μάθει πιά τὸ δρόμο σὰν κανένα γέρο Θαλασσόλυκο. Φοροῦσε τὸ κόκκινο ζωνάρι καὶ τὴ «μπουφράν» μπλούζα τοῦ μούτσου.

Ὅταν ὁ μπάρμπα Λουδὼ τοῦδινε τὸ τιμόνι, ἡ Δίνα, ποῦχε κι' αὐτὴ μεγαλώσει, ἔπαιρνε τὸ κέντημά της καὶ πήγαινε νὰ κάτση κοντὰ τοῦ νὰ κουβεντιάσουνε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κάνανε ἀσχημο ταξίδι. Φουσκωμένος απ' τὴς φθινοπωρινὲς βροχές, ὁ Σηκουάνας εἶχε ρίξει τὰ πράγματα κι' ἔπεφτε μανιασμένος στὴ θάλασσα.

Λέγανε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεχειλίσῃ στὶς ἐξοχές.

Ἡ προνομιὰ ἦτανε πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο.

Ἀργοπορημένοι απ' τὴ φουρτούνα καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, οἱ Λουδὼ εἶχανε ἀπελπιστεῖ ὅτι μπορούσαν νὰ δώσουν τὴν ξυλεία τους πρὶν περάσει ἡ προθεσμία.

Ὅλοι βοηθοῦσαν στὴ δουλειά· ἐργάστηκαν ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα μὲ τὸ φῶς τῶν φαναριῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορὰ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ θεοφοβούμενος, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλο βιδὸς ἀπὸ ἕνα χωραφάκι κι' απ' τὸ σπιτάκι ποὺ καθόταν. Κι' εἶχε κι' ἕνα γείτονα, ποὺ κι' αὐτὸς δὲν ὥριζε παρὰ μονάχα ἕνα χωράφι καὶ τὸ σπῖτι του, μὰ ἦταν πολὺ κακὸς ἄνθρωπος καὶ δὲ φοβόταν τὸ Θεό.

Μιά χρονιά λοιπὸν ἔσπειραν τὰ χω

τας μιὰ φράση ή μιὰ ιδέα του, γιατί έκανα δουλειά βαρειά - πολύ βαρειά - «σάν εργάτης».

Ποτέ δεν εξήγησε αυτή τη συνηθισμένη φράση του. Έγώ δεν είχα μεγάλη φίλια μαζί του, μά αλλοί φίλοι του, που θέλησαν να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους, δέν κατάφεραν τίποτα. Σταματούσε πάντα, ως εκεί χωρίς να λήη ούτε μιὰ λέξη παραπάνω. Κι' έτσι κανείς δέ μπόρεσε νά μάθη τό μυστικό του, που κεντούσε την περιέργειά όλων... Σ' αυτή την κατάσταση βρέθηκε κάποιος ειδικός στο νά κολλάει παρατσούκλια και βάφτηκε κι' αυτό «σάν εργάτης». Έτσι σιγά-σιγά τό παρατσούκλι του αντίκατέστησε τό δυσκολομνημόνευτο όνομά του.

Κύλησε κάμποσος καιρός. χωρίς εκείνοι, πούταν βάλει στοίχημα νά βρούν τη δουλειά, πού έκανε ό «σάν εργάτης» - φαντάσθηκε να νά! - νά καταλήξουν σέ αποτέλεσμα. Έκείνο όμως, πού πολλές φορές δέν κατορθώνε μιὰ συστηματική προσπάθεια τό κάνει ή τύχη. Κι' έτσι ένα μεσημέρι, στην καλοκαιρινή λαύρα ό Φίκουλας - παρατσούκλι, - παιδί χαιρέκακο, πού είχε αντίπαλο ή υπερβολικά τον «σάν εργάτη», γιατί τού παρίστανε τό φιλόδοξο και πουλούσε εξυπνάδες, διάδωσε στη γειτονιά όλη - και μέ μιὰ χαρά! - τό μυστικό τού ντροπαλού γειτόνα του.

Τό με μάθει πιά όλη ή γειτονιά και μόνο εγώ δέν είχα ιδέα για την ανακάλυψη! Κάποιος βρέθηκε νά την πη και σέ μένα. Δέν ήταν καθόλου άξια για λόγους. Στά Τουρκοβούνια έπάνω, πού χιζόταν μιὰ δεκαμενής σ' εκείνο τό συνεργείο, όλη μέρα πάλευσε κι' εκείνος σκυλίσια, όχι σάν εργάτης, αλλά χειρότερα, πολύ χειρότερα από εργάτη. Κι' έθρυβε απ' τούς άλλους την αλήθεια, γιατί δέν τού επέτρεπε ή θέση του νά κάνει τέτοια χαμαλοδουλειά.

Τό μόνο κατόρθωμα της ανακάλυψης, ήταν, ότι λυπήσαμε τό παιδί άφάνταστα. Κι' ένα βράδυ καθώς περνούσε μέ σκυμένο τό κεφάλι από ντροπή, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, γύρισε και μέ κοίταξε μ' ένα βαθύ βλέμμα, διαπεραστικό (λές και μέ ρωτούσε, τί σά; έκανα), μέ χαιρέτησε μ' ένα έλαφρό κούνημα τού κεφαλιού - ίσως από συνήθεια - και τραβήξε τό δρόμο του!...

Ο ΓΕΡΟΣ

Ἄθλον (Θεός φυλάξοι νὰ παθάνῃς! ξανάστειλα τὰ φύλλα 29-34.) **Ἡ-ρακλῆς** (ἔστειλα τὰ φύλλα 29-34.) ἢ «Σφιγξ τῶν Πάγων» δημοσιεύθηκε στὸν τόμο τοῦ 1898.) **Ἀνοξιάτι-κο Δουλούδι** (δὲν γράφω τίποτα ἀφοῦ δὲ θέλεις, ἀλλὰ σὲ συγχαίρω θερμὰ· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ διὰ-λεξα.) **Ἀνθίδα** (ὁ Ὄδηγ. τιμᾶται 6 Ἀρχ.) **Γλυκὸ Χαμόγελο** (λύσεις δὲν ἐλήφθησαν, νὰ τίς ξαναστεύῃς.) **Σεμέλη** (συγχαρητήρια γιὰ τὸν κα-λὸ βαθμό· ἔ, δὲν πειράζει γιὰ τὴν Ὀδὴν, σ' αὐτὴ πρέπει νὰ ἔχῃ κα-νεὶς εἰδικὴ κλίση.) **Βελοφόρος** **Ἀρ-τεμιν** (καὶ σένα σὲ συγχαίρω· τὸ γράμμα σου χαριτωμένο.) **Τριφα-σικόν** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐγ-κρίνω καὶ περιμένω νὰ διακριθῇς μ' αὐτὸ στὴν κίνηση.) **Τζουλιάναν Κα-ταϊβάτη** (φυλλάδια ξανάστειλα.) **Χαραυγὴν** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια· καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς τί ἐτοιμά-ζω γιὰ τοῦ χρόνου· εἶπα αὐτὰ ποῦ γράφεις στὸν κ. Φαίδωνα· λύσεις ἔ-λαβα.) **Νιότης** **Ἀδάμα** (ἡ ἐντολὴ σου ἐξετέλεσθη ὅπως τὴν ἤθελες· διαβιβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ **Χρυσόνεργο** καὶ στὴν **Ἀρλίτα**· εὐχαριστῶ τὸ φίλο σου γιὰ τοὺς χαι-ρετισμούς καὶ τὰ καλά λόγια.) **Ἐ-κάβην** (δὲν πειράζει μιὰ καὶ τὸ λά-θος διορθώθηκε.) **Μικρούλαν** (λυ-σάχατο καὶ Ὀδηγὸ ἔστειλα· ἔχω στὴ διάθεσή σου 27 ὀρχ.) Σύλλο-γον «**Οἱ Παλιότατοι**», (ἐύχομαι κά-θε πρόσοδο στὸ σὺλλογὸ σας· θὰ συμ-μορφωθῶ· ψευδώνυμο ἐνεκρίθησαν.) **Πληγμένον Ἀετὸν** (αὐτὸ τὸ ψευ-δώνυμο σοῦ ἐνέκρινα.) **Σορέλλα νι** **Ὁξία** (πάλι καλά ποῦ μπόρεσες νὰ κατανικήσῃς τὴν τεμπελιά σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃς· στὴν Ἰαπωνία ὄχι, δὲν ἔχω συνδρομητές.) **Σικωνία** **Ἀδρα** (σὲ ζηλεύω γιὰ τὰ μπάνια, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ παρακάνῃς γιὰτὶ βλάπτει τὴν υγεία· λυσάχα-το ἔστειλα.) **Χρυσὴ Καρδιά** (καλὸ ἑκατοκαριόσμου στὴν ὥρα ἐξοχῇ· ἔστειλα 10 τετρ.) **Δεωνίδαν Βου-δούρη** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· συγχα-ρητήρια γιὰ τὸν λαμπρὸ βαθμό.) **Φι-φὴν Γιάνναν** (Σῆμα ἔστειλα, βρές λοιπὸν κανέναν ψευδώνυμο γιὰ νὰ λά